

ΣΟΥΦΛΕ. (Παρουσιάζων αὐτῷ τὸ πιάτον ἀσκε-
πτις.) Κτυπᾶτε, ἀλλὰ θὰ σωφρονισθῆτε.

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. (Βλέπων τοὺς ἀμπελουργοὺς.)
Ἔμ! τί εἶναι; ὁ Θεὸς ἄς μοῦ τὸ συγχω-
ρήσῃ! εἶναι ἀμπελουργοί... τὴν μπου-
κιά μου πέρνω! (Πρὸς τὸν κόμητα.) Ἦθελα
καὶ καλὰ νὰ τὸν βάλω εἰς τὴν οἰκίαν σας.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἰσὶα Ἰσὶα διὰ τοῦτο ἦλθα.

ΣΕΝΦΑΡ. (Γελῶν.) Πῶς! τὴν θέσιν αὐτὴν
ἐξήτεις;

ΣΟΥΦΛΕ. Μάλιστα, κύριέ μου. Σκεφθεῖς
ὅτι ἡ κατηραμένη ἐκείνη ἐπιστολὴ τὴν
ὁποῖαν δὲν ἠδυνήθην νὰ γράψω μὲ ὑστέ-
ρησε τῆς εὐνοίας σας, ἠθέλησα νὰ δοκι-
μάσω ἐὰν ἦμαι ὅλως διόλου ἀνάξιος.
Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν
νόστιμον ὄρεξίν σας τοῦτο τὸ πρᾶγμα
τῆς ἐπιδεξιότητός μου ἀποτέλεσμα, ἐκ
τοῦ ὁποίου ἐπομένως θὰ μὲ κρίνετε·
διότι καθὼς εἶπε σοφός τις, ὁ ἄνθρωπος
γνωρίζεται ἀπὸ τὰς πράξεις, καὶ ὁ μά-
γειρος ἀπὸ τὰ φαγητά!...

ΥΠΟΚΟΜΗΣ. Καὶ τὰ κάμνει κάλλιστα,
σᾶς ἀποκρίνομαι ἐγώ.

ΣΟΥΦΛΕ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν, κατα-
δεχθῆτε, ἐξοχώτατε, νὰ συγχωρήσετε τὴν
τόλμην μου, διότι τώρα οἱ τεχνῖται τὴν
ἔχουν ὅλοι... ὅ,τι δὲ κυρίως ἔχω ἤδη
ἀνάγκην, εἶναι ἡ συγκατάβασίς σας.
Ἐπειδὴ εἰς τὸ μαγειρεῖόν μου ἐν φύσημα
ἄρκει νὰ μοῦ σβέσῃ τὴν φωτιὰν καὶ νὰ
χύσῃ τὴν κατσαρόλαν.

(Τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΝΑΤΑΓΙΟΝ

πρὸς ἀνάμνησιν ***

Ἄκουσες ἄγρῳ γογγιτὸ στὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο,
Στὴν ἄσπλαγχνή τῇ θάλασσᾳ εἶδες ἀνεμοζάλη;
Ἐτοῦς τὰ μεσάνυχτα σὲ πλοῖ' ἀπελπισμένο
Νὰ ἦσαι, μέσ' τὸ πῆλαγος μακρὸν ἀπ' τὸ περιγιάλι;

Ἐγνώρισες σκληρὸς βροντὴς τὸ θάρρος σου νὰ
[κλέπτουν,
Νὰ σὲ θαμπόν' ἡ ἀστραπή; καὶ σὺ χωρὶς ἐλπίδα
Ν' ἀκοῦς πῶς φεύγουν τὰ πανιά, πῶς τὰ κατάρ-
[τια πέφτουν,
Καὶ νάχῃς γιὰ παρηγοριά, νεκρὴ φανοῦ ἀχτίδα;

Ἄστροπελέκι σὰν ἐχθρὸ εἶδες σὲ τέτοιο βράδυ
Ἄπὸ τὰ μαῦρα σύγνεφα νὰ φεύγῃ, νὰ πετιέσαι,
Καὶ φλογισμένο νὰ περνᾷ, νὰ γράφῃ στὸ σκοτάδι,
Κ' ἡ φλόγα του σὰν πυρκαγιὰ γύριω σου νὰ σκορ-
[πύεται;

Στὴν ὄρα τῆς ἀπελπισίας, σ' ἐκείνη τὴν ἀντάρα,
Ποῦ ὁ Θεὸς ἠθέλησε γιὰ νὰ φανῇ προστάτης,
Ἦμουν εἰς τῆς θάλασσας τὴν ἀδίκη κατάρρα·
—Ποῦ κάλλιο νὰ μὲ πέρνανε τὰ ἄγρια κύμα-
[τά της!

Νεκροὺς ψαλμοὺς χαρίζανε οἱ ἄνεμοι στὸ κῦμα,
Κ' ἡ θάλασσα σὰ θάνατος εἰς στήθια μου κτυποῦσε·
Εἶσα ἀφροῦς γιὰ φέρετρο, τὰ βάθη της γιὰ μνήμα,
Καὶ σὰ νεκρὸς ἐπάγωσα στὴ λύσσα ποῦ φουτοῦσε.

Νύχτα ὁ νοῦς μου ἔγινε στῆς νύχτας τῇ φοβέρα,
Σκοτάδι εἶχα λογισμό, σιμὰ τὸ φάντασμά σου...
Ἦταν σὰν ἄγρο τῆς αὐγῆς, ποῦ δείχνει τὴν ἡμέρα,
Κ' ἐνόμιζα τὸν οὐρανὸ πῶς θὰ βρισκᾷ κοντά σου...

Ἐόρεχε σὰν κατακλυσιμὸς· κ' ἐγὼ παρακαλοῦσα
Τὸν Ἠλύστη μου γιὰ νὰ σωθῶ νάρθῳ νὰ σ' ἀν-
[ταμῶσω·

Κι' ἂν ἦρθα, δὲ σ' ἀντάμωσα· στὸ χέρι ποῦ πο-
[θοῦσα.

Ἄλλοίμανο! δὲν μπόρεσα τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσω!

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΡΙΕΛΛΣ

Η

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΓΕΦΥΡΑ

Μέγας καὶ πολὺς γίνεται λόγος περὶ
τῆς διεθνούς γεφύρας τὴν ὁποῖαν ὁ μη-
χανικὸς Boulet προτίθεται νὰ ῥίψῃ ἐν
τῷ πορθμῷ τῆς Μάγχης μεταξὺ Ἀγγλίας
καὶ Γαλλίας.

Ἐκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ ἡ ἐπιχεί-
ρησις ἐμψυχούται.

Εἰς δὲ τῶν θερμότερων πρωτοουργῶν,
ὁ ἐν Λονδίῳ πρέσβυς τῆς Πορτογαλ-
λίας, ὁ γηραιὸς Στρατάρχης Δουξ τῆς
Σαλδάνας μετέβη ἐσχάτως εἰς Παρι-
σίους, ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ εἰρη-
μένου μηχανικοῦ περὶ τούτου. Ἐπεσκέ-
φθη δὲ τὰ ἐργαστάσια, τὴν γέφυραν τοῦ
πορθμοῦ καὶ ἄπασαν τὴν ἀποσκευὴν
ταύτης, καὶ ἐθαύμασε τὴν στερεότητα
καὶ τὸ ἄβαρυ αὐτῆς. Εἶναι δὲ γνω-
στὸν ὅτι ὁ Στρατάρχης μετέβη εἰς Πα-

ρισίους ἵνα πείσῃ τὸν μηχανικὸν Βουτετὲ νὰ κάμῃ ἕναρξιν τοῦ κολοσσαίου ἔργου τούτου τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1872. Ἀμέσως δὲ ἔταιρία κεφαλαιούχων ἐσχηματίσθη διὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ἀναγκαίων κεφαλαίων, ὅπως γενῇ χιλίων μέτρων μήκους γέφυρα λόγῳ δοκιμῆς, καὶ εἰάν τὸ ἔργον ἐπιτύχῃ, θέλει ἐξακολουθήσει ἄνευ διακοπῆς ἐκατέρωθεν ταυτοχρόνως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περαιωθῇ ἡ γέφυρα ἐντὸς τριῶν ἐτῶν τοῦλάχιστον.

Ἡ γέφυρα αὕτη θέλει συνδέσει τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῆς Γαλλίας ἀδιάρρηκτως καὶ πολιτικῶς καὶ βιομηχανικῶς. Οὐδεμία συνθήκη ἐμπορίας δύναται νὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα διαρκοῦς συμμαχίας μετὰ τῶν δύο μεγάλων τούτων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανῶν λαῶν, ὅσον ἡ γέφυρα αὕτη. Ἡ καθημερινὴ δὲ ἀνταλλαγὴ προϊόντων γῆς καὶ τέχνης θέλει συγχωνεύσει τὰ συμφέροντα τῶν δύο τόπων τοιουτοτρόπως, ὥστε οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ τὰ δύο ταῦτα ἔθνη θέλουσιν εὐρεθῆ εἰς ἀνάγκην πολέμου.

Ὅταν δὲ περαιωθῇ ἡ γέφυρα αὕτη, ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ διερχομένη διὰ τοῦ Mont-Cenis καὶ τοῦ Souez, θέλει ἀρχεσθαι κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μέχρι τῶν Ἰνδιῶν.

Εὐτυχία, εἰάν οἱ κόποι τοῦ τολμηροῦ τούτου μηχανικοῦ, ἐνασχολουμένου ἤδη δώδεκα ἔτη διὰ τὴν γέφυραν ταύτην, ἐπιτύχωσι.

Κων]πολις 24 Νεβρίου 1871

Μ. ΛΙΒΑΝΙΟΣ

ΘΕΟΒΑΛΔΟΣ

(Συνέχεια.)

«Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀληθεῖς Ἴσπανοί, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βερμέγια ὡς εἰάν ἀπεκρίνετο εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Θεοβάλδου· ἦσαν φανατικοί, σκληροί, ἱκανοὶ νὰ δολοφονήσωσι γυναῖκα ἀλλ' ὄχι νὰ τὴν ἀτιμάσωσιν. Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ ὠδήγησεν ὀλίγον κατὰ μέρος· δύο στρατιῶται μὲ ἐκράτησαν ἐν

ἀποστάσει, καὶ συνεκρότησαν συμβούλιον ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Ἦσαν ἐκεῖ πέντε ἢ ἑξ ἀξιωματικοί, εἰς μοναχὸς, καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄνδρες μὴ φέροντες στολήν. Συνωμίλου ζωηρῶς. Ἐκατοστὺς στρατιωτῶν ἴσταντο ἀπωτέρω ἐν βαθείᾳ σιωπῇ. Δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ μου, καὶ ἐν τούτοις ἐρρίγησα, προσευχηθεῖσα εἰς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Πέριον τοῦ ὁποίου ἐπροξένησα τὸν θάνατον. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπεστρέφοντο μετὰ φρίκης ἀπὸ τοῦ πτώματος ἐκείνου πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφοβούμην μήπως ἐγκαταλειφθῶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ. Ἡ παρουσία τῶν καρλιστῶν μὲ ἐνεθάρρυνε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντὶ νὰ μὲ τρομάξῃ· πρὸ πάντων ἐφοβούμην μὴ μείνω μόνη.

Στρατιῶται ἤρχοντο καὶ ἀνεχώρουν ἀμέσως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκουα μακρὰν τουφεκισμούς· ἐπολέμουν εἰς τὰ πέριξ. Ὅλα ταῦτα διήρκεσαν μίαν ὥραν. Τέλος, οἱ δύο στρατιῶται οἵτινες μὲ ἐφύλασσαν μὲ ἐπανέφερον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ· ὁ ὄμιλλος μὲ περιεκύκλωσεν· ὅλα τὰ πρόσωπα ἦσαν στυγνὰ, ἀπαθῆ· ὅλα τὰ βλέμματα ἀπεστρέφοντο ἀπ' ἐμοῦ.

«Δόνα Ἰνὲς Δὲ Λὰς Βερμέγιας, πλησιάσατε,» εἶπεν εἰς ἀξιωματικὸς φέρων γαλόνια συνταγματάρχου τῶν ἐπιτελῶν.

Ἄνεσκίρτητα ἀκούουσα τὸ ὄνομά μου.

«Δόνα Ἰνὲς Δὲ Λὰς Βερμέγιας, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, κατηγορεῖσθε καὶ ἀποδεικνύεσθε κατάσκοπος καὶ ἐπαναστάτης πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως δὸν Κάρλου. Συστήσατε τὴν ψυχὴν σας εἰς τὸν Θεόν· τὸ ἐνταῦθα στρατιωτικὸν συμβούλιον καταδικάζει ὑμᾶς εἰς θάνατον.»

Βαθὺς τρόμος, ἀγωνία ἀνέκφραστος μὲ κατέλαβον. Νὰ ἀποθάνω! νὰ ἀποθάνω εἰκοσαέτις! Ἐγουνπέτησα, ἐπεκαλέσθη τὴν ἀθωότητά μου, ἐζήτησα τὴν ζωὴν κλαίουσα.

Ἡ πράξις ἦτο ἄνανδρος καὶ ἀτιμωτικὴ δι' ἕνα ἄνδρα, ἀλλὰ μία δυστυχῆς